

i det Forslag, som forelaa i forrige Session, er kun en Forbedring, nemlig at de Geistlige i anerkjendte Religionsforsamfund her i Landet ikke fuldstændig skulle kunne fritages for Tjenestepligt af Regeringen, naar denne synes derom, men kun forsaavidt de derved komme i samme Stilling som Folkekirken's egne Geistlige. Dette forekommer mig at være en naturlig Forandring og Forbedring i den oprindelige Bestemmelse. — Der er af den høitagtede Justitsminister til det af os stillede Ændringsforslag stillet et Ændringsforslag, der i sin Hovedtanke, eller idetmindste i sine Udtryk, gaaer ud paa at give Lovforslaget den Form, hvori det i dette Punkt denne Gang oprindeligt er kommen fra Regeringen. Jeg har imidlertid oprigtigt talt ikke nogen Tro til, at den i dette Ændringsforslag indeholdte Bestemmelse vil kunne faae Fleertal for sig her i Thinget, og jeg har derfor ikke trostet mig til at stille et Ændringsforslag i den Retning. Jeg har anseet det for rigtigt og ligefrem for min Pligt at gjøre Mit til nu ved dette sidste Forsøg at faae denne Sag ordnet. At Sagen ikke har en saa overordentlig stor Bigtighed, skal jeg gjerne indrømme, men jeg tillægger den dog saa stor Bigtighed, at jeg vilde ansee det for beklageligt og uheldigt i det Hele — hvortil kommer den af mig tidligere fremhævede Grund, der ligger i den Vanffelighed, som i den senere Tid har gjort sig gjældende — om ikke Børnepligtsloven med skulde kunne komme til endelig Afgjørelse, saaledes at den blev til Lov i en nogenlunde antagelig Form. Hermed skal jeg have det af os stillede Ændringsforslag anbefalet til det ærede Thing.

Rør: Jeg skal ikke indlade mig paa Sagens historiske Gang; thi jeg antager, at den er frisk i Alles Minde, og det er altsaa overflødigt at dvæle derved. Jeg skal blot befkjæftige mig med det foreliggende Ændringsforslag af 15 ærede Medlemmer, og jeg vil da sige til det ærede Medlem, der nu førte Ordet for Forslagsstillerne, og som staaer først anført blandt dem, at jeg troer, han vil finde sine sangvinke Forhaabninger om, at dette Forslag skulde tilveiebringe en saa skjøn

Enighed, skuffede; thi efter Landstingets hele Stilling i denne Sag er der ligesaa lidt Haab om, at det vil gaae ind paa dette Forslag som paa noget andet, der ligger udenfor det af Landstinget oprindeligt vedtagne. Det ærede Medlem begyndte med at sige os, at han ikke var nogen varm Sværmer for den tidligere vedtagne Hærplan, og heri er jeg fuldstændig enig med ham; jeg er heller ingen Sværmer for denne Hærplan, tværtimod jeg beklager den dybt, og det skulde glæde mig, om man meget hurtigt kunde komme til at gjøre den fuldstændig om. Dernæst udtalte det ærede Medlem, at Folk udenfor Saleit vilde have Vanffelighed ved at forstaae, hvorledes det hang sammen med, at denne Sag havde en saa morsommelig og kummerlig Skjæbne og havde saa vidt ved at slæbe sig igjennem, men det kunne de virkelig godt forstaae. De vide meget godt, hvorfor Loven ikke gaaer igjennem, nemlig fordi man vil fritage Folk i Præstekappe for deres Børnepligt. Folk udenfor vide ogsaa meget godt, at dette er et Brud paa det Princip, hvorved man hovedsagelig satte Hærplanen igjennem, og de vilde føle den højeste Grad af Fortrydelse, hvis de nu saae, at det af de Herrer saa høit lovpriiste Princip blev brudt. De forstaae endydeligere, at naar man først fritager Præsterne for en Deel af Børnepligten, bliver Consequenten den, at den Gne følger efter den Anden, Trep, Trap, Træsko, lige ned til Degnen. Det ærede Medlem skal ikke være bange for, at Folk udenfor ikke skulle forstaae dette; thi jeg er overbevist om, at de ere paa rette Spor og godt vide, hvorledes Sagen hænger sammen. At det ærede Medlem stiller et saadant Forslag, kan jeg imidlertid godt forstaae efter den Stilling, han har indtaget til Sagen, idet han har bestandig været imod, at Præsterne skulle være Soldater. Jeg siger dette ikke som nogen Bebreidelse imod det ærede Medlem; thi det er consequent fra hans Standpunkt; men der findes et andet æret Medlem (H. M. Petersen) opført mellem Forslagsstillerne, som jeg maa tilstaae det forundrer, ja endog bedrøver mig at træffe der; thi jeg har hidtil anseet ham for en af mine tappreste Baa-bensfæller. Jeg maa tilstaa, at det er de glimrende